

Από το γεροντικό

Η δίψα των χριστιανών για το «μαρτύριο» της συνειδήσεως και ο θαυμασμός τους για τους Πατέρες της ερήμου, τους πρωτοπόρους στον δρόμο αυτό, τους ωθούσε με πνεύμα μαθητείας να απομνημονεύουν και να καταγράφουν τα πολύτιμα λόγια των Πατέρων, τα γνωστά ως Αποφθέγματα. Έτσι με το πέρασμα του χρόνου άρχισαν να παρουσιάζονται διάφορες συλλογές που περιείχαν πέρα από τα αποφθέγματα των γνωστών Πατέρων και άλλα Ανωνύμων, που μπορεί εμείς να μην γνωρίζουμε τα ονόματα τους, είναι όμως γνωστά και «απογεγραμμένα εν ουρανοίς»

Με το απόφθεγμα οι Πατέρες δίνουν μια σύντομη και εύστοχη απάντηση ή ρήση με διαχρονικό κύρος και αξία που αποτελεί συνήθως την κατάληξη ενός διαλόγου ή διήγησης για ένα πνευματικό θέμα.

Αυτοί οι ολιγογράμματοι επί το πλείστον -οι και αγράμματοι κατά κόσμο άγιοι Γέροντες αλλά σοφοί κατά θεόν- έχοντας οι ίδιοι περάσει από τα στάδια της ορθόδοξης παράδοσης (δηλαδή : την κάθαρση, τον φωτισμό και τη θέωση) και επιβεβαιώνοντας έτσι στην ζωή τους το Ευαγγέλιο, όχι μόνο είχαν την ικανότητα να αποστηθίζουν τη Αγία γραφή αλλά, το σημαντικότερο, περνούσε ο λόγος του θεού έν δυνάμει σε όλη τους την υπόσταση, καθώς τη πρόσφεραν ανεπιφύλακτα στο θεό και μορφοποιούσαν την ζωή τους σε ζωή Χριστού.

Δεν επιχειρούν οι Άγιοι Γέροντες να πείσουν φορτικά τον πιστό για το τι πρέπει να κάνει.

Με απλότητα προβάλλουν τη ζωή τους και αφήνουν στους μαθητές και ακροατές

τους να βγάλουν τα συμπεράσματα τους και να πάρουν μόνοι τους τις προσωπικές αποφάσεις για την πορεία της ζωής τους .Σε αυτούς που τους ζητούν καθοδήγηση και συμβουλές συχνά απαντούν:« Τι έχω ειπείν σοι ; Άπελθε και ο βλέπεις ποιήσον » ή « Ύπαγε και ο εώρακας με ποιούντα ,ποιήσον και εσύ!!»

Και γεννιέται το ερώτημα :Πώς λοιπόν το πνεύμα του αποφθέγματος αφορά κάθε χριστιανό που ζεί στον κόσμο;

Για να γίνει αδελφοί εργασία πνευματική στην ψυχή μας ,απαραίτητος όρος είναι η ησυχία!!! Όχι βέβαια πρωτίστως περιβαλλοντική ,που και αυτή έχει την αξία της ,αλλά εσωτερική ησυχία που είναι και το ζητούμενο ... Όσο αφορά τον τίτλο «αββάς» που θα συναντήσετε ,σημαίνει: πατέρας .

Από τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες που άρχισε να αναπτύσσεται η ασκητική ζωή χρησιμοποιήθηκε αυτός ο τίτλος ,στην Αίγυπτο ,Παλαιστίνη και Συρία με την έννοια του πνευματικού πατρός.

Αββάδες αποκαλούσαν τους ασκητές ,ιερείς και επισκόπους που διακρίνονταν για την αγιότητα και την πνευματική τους πείρα.

Είπε ο αββάς Βησσαρίων "Όταν βρίσκεσαι σε περίοδο εσωτερικής ειρήνης και δεν έχεις πόλεμο, τότε περισσότερο να ταπεινώνεσαι, με το φόβο μην μπει μέσα μας αταίριαστη χαρά και καυχηθούμε γι' αυτό και πέσουμε σε πειρασμό. Γιατί πολλές φορές ο Θεός εξαιτίας της αδυναμίας μας δεν αφήνει να πέσουμε σε πόλεμο, για να μην χαθούμε."

Ένας αδελφός που ζούσε μαζί με άλλους αδελφούς, ρώτησε τον αββά Βησσαρίωνα : "Τι να κάνω ;" Κι ο γέροντας του λέει: "Να κρατάς σιωπή και να μην λογαριάζεις τον εαυτό σου ."

Είπε ο αββάς Γρηγόριος ο Θεολόγος: "Ο Θεός από κάθε άνθρωπο που είναι βαπτισμένος αυτά τα τρία ζητάει: Από τη ψυχή, ορθή πίστη ,από την γλώσσα, την αλήθεια και από το σώμα σωφροσύνη ."

Συμβουλευθήκε ο Αββάς Λογγίνος τον Αββά Λούκιο κάποτε για τρεις λογισμούς λέγοντας: "Θέλω να ξεριτευτώ από την αμαρτία".

Του λέει ο γέροντας: "Αν δεν κυριαρχήσεις στη γλώσσα σου, δεν είσαι ξένος, όπου κι αν πας. Κι εδώ λοιπόν κυριάρχησε στη γλώσσα σου και είσαι ξένος από την αμαρτία".

Τον ρωτά πάλι ο Λογγίνος: "θέλω να νηστέψω".

Του λέει ο Λούκιος: "Αν κυριαρχήσεις στους πονηρούς λογισμούς, τότε θα νηστέψεις πραγματικά".

Του λέει για Τρίτη φορά ο Λογγίνος: "Θέλω να αποφύγω τους ανθρώπους".

Και ο γέροντας του απαντά: "Αν πρώτα δεν πραγματοποιήσεις την αρετή ζώντας ανάμεσα στους ανθρώπους, ούτε μόνος σου ζώντας θα την πραγματοποιήσεις".

Είπε ο Αββάς Λογγίνος: "Αν κατορθώσεις μια φορά για το χατίρι του Χριστού

νηστεύοντας και πολεμώντας τους κακούς λογισμούς, μη νομίσεις ότι κάτι έγινες. Να λες στον εαυτό σου: Να κακοπαθήσεις και να πεθάνεις στην κακία. Αν ζητήσεις να φας πριν να έρθει η ώρα που πρέπει, δεν θα σου προσφέρω, εαυτέ μου, ούτε την καθημερινή σου τροφή. Γιατί η νηστεία από το να γίνεται το δικό μας θέλημα, είναι πραγματική κακοπάθεια"!

Μια γυναίκα είχε καρκίνο στο σώμα της και άκουσε ότι ο Αββάς Λογγίνος έκανε θαύματα. Ο Αββάς κατοικούσε λίγο μακριά από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Πήγε λοιπόν η γυναίκα να τον συναντήσει, χωρίς να ξέρει ποιος είναι. Ο αββάς μάζευε ξύλα δίπλα στη θάλασσα. Μόλις τον βρήκε η γυναίκα, τον ρώτησε αν ξέρει πού είναι ο Λογγίνος.

Κι αυτός της απάντησε: "Τι τον θέλεις αυτόν τον απατεώνα; Μην πας να τον συναντήσεις. Είναι ψεύτης. Αλλά τι σου συμβαίνει;"

Και τότε η γυναίκα του είπε για την αρρώστια της. Κι ο άγιος την σταύρωσε στο σώμα της και της είπε: "πήγαινε και ο Θεός θα σε κάνει καλά. Γιατί ο Λογγίνος σε τίποτα δεν μπορεί να σε ωφελήσει". Έφυγε η γυναίκα και πραγματικά έγινε καλά. Διηγήθηκε σε κάποιους το γεγονός και όλοι κατάλαβαν ότι ο αββάς Λογγίνος ήταν αυτός που την θεράπευσε!

Είπε ο αββάς Λογγίνος στον αββά Ακάκιο: "Η γυναίκα τότε καταλαβαίνει ότι έπιασε παιδί, όταν σταματήσει το αίμα της περιόδου της. Έτσι και η ψυχή, τότε καταλαβαίνει ότι έχει μέσα της Πνεύμα Άγιο, όταν σταματήσουν τα πάθη που ρέουν απ' αυτή σαν το αίμα. Όσο όμως είναι στην επιρροή των παθών, πως μπορεί να υπερηφανεύεται ότι είναι άπαθής; Δώσε αίμα και πάρε πνεύμα"!

Είπε ο αββάς Ευτρέπιος: Όλοι πιστεύουμε ότι είναι δυνατός ο Θεός, επίσης πιστεύουμε ότι τα πάντα μπορεί να κάνει, αλλά είναι ανάγκη να έχεις πίστη μέσα σου και για τις προσωπικές σου υποθέσεις, ότι δηλαδή και σε σένα θα κάνει θαυμαστά σημεία.

Ένας αδελφός ρώτησε τον ίδιο γέροντα: "Πώς έρχεται στην ψυχή ο φόβος του θεού;" Και ο Γέροντας είπε: "Εάν ο άνθρωπος έχει ταπείνωση και την ακτημοσύνη, έρχεται μέσα του ο φόβος του θεού."

Είπε ο αββάς Ποιμένας: Για άνθρωπο που η καρδιά σου δεν έχει πληροφορία, μην του εμπιστευθείς την καρδιά σου.

Είπε πάλι: Προσπάθησε όσο μπορείς να μην κακομεταχειρισθείς γενικώς κανένα και κράτησε καθαρή την καρδιά σου στις σχέσεις σου με κάθε άνθρωπο..

Έλεγε ο αββάς Πιτυρίων, ο μαθητής του αββά Αντωνίου: Εκείνος που θέλει να διώχνει δαίμονες, προηγουμένως να υποδουλώσει τα πάθη του. Γιατί όποιο πάθος μπορεί να νικήσει κανείς, αυτού του πάθους και τον δαίμονα διώχνει. Ακολουθεί, λέει δαίμονα την οργή; Αν νικήσεις την οργή, διώχθηκε ο δαίμονας της οργής. Το

ίδιο ισχύει και για κάθε πάθος.

Είπε ο αββάς Σισώης: Να θεωρείς τον εαυτό σου ευτελή, να μη προβάλεις το θέλημα σου, να είσαι αμέριμνος και θα έχεις ανάπαυση.

είπε ΑΒΒΑΣ Παλλάδιος:

Η ψυχή που αγωνίζεται σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, πρέπει ή να μαθαίνει σωστά όσα δεν ξέρει ή να διδάσκει με σαφήνεια όσα έμαθε. " Αν δεν θέλει να κάνει τίποτε από τα δύο, τότε δεν είναι καλά. Γιατί ή αρχή της αποστασίας βρίσκεται στην έλλειψη της διδαχής και στην ανορεξία του θείου λόγου, που τον πεινάει πάντα ή φιλόθεη ψυχή.

Είπε παλι: Περισσότερο κι από παράθυρο φωτεινό, πρέπει να κυνηγάει κανείς τις συναναστροφές ενάρετων ανθρώπων, γιατί με τη βοήθειά τους θα μπορέσει να δει την καρδιά του σαν ένα καθαρογραμμένο βιβλίο και, συγκρίνοντας τη ζωή του με τη ζωή εκείνων, να διαπιστώσει τη δική του ραθυμία ή επιμέλεια. Γιατί στους ενάρετους υπάρχουν πολλά, και εξωτερικά ακόμα στοιχεία, που φανερώνουν την καθαρότητα της ψυχής τους: το χρώμα, που απλώνεται αυτοπρόσωπο με τη θεάρεστη πολιτεία, ο τρόπος της ενδυμασίας, ή απλότητα του ήθους, ή σεμνότητα ατά λόγια, το απέριττο στις λέξεις, ή σύνεση στις σκέψεις, ή προσοχή στις εκδηλώσεις. Όλα τούτα τα ωφελούν υπερβολικά όσους τα παρατηρούν και αποτυπώνουν στις ψυχές τους αναλλοίωτα πρότυπα αρετής.

Ένας γέροντας - διηγήθηκε ο αββάς Κασσιανός - που ασκήτευε στην έρημο, παρακάλεσε το Θεό να του δώσει τούτο το χάρισμα: Όταν γίνεται πνευματική συζήτηση, να μη νυστάζει ποτέ. όταν όμως κανείς αργολογεί ή κατακρίνει, τότε να τον παίρνει ο ύπνος, για να μη μολύνονται τ' αυτιά του με τέτοιο δηλητήριο. και

πραγματικά, του έδωσε ο Θεός αυτό που ζητούσε.

Έλεγε λοιπόν αυτός ο γέροντας, πώς ο διάβολος είναι θιασώτης της αργολογίας και αντίπαλος κάθε πνευματικής διδασχής. Επιβεβαίωνε μάλιστα το λόγο του με τούτο το παράδειγμα:

Μια φορά, καθώς μιλούσα για ψυχοφελή ζητήματα σε κάποιους αδελφούς, τόσο πολύ νύσταξαν, που δεν μπορούσαν ούτε τα βλέφαρά τους να κουνήσουν. Κι εγώ τότε, θέλοντας να φανερώσω πώς αυτό συμβαίνει από δαιμονική ενέργεια, άρχισα ν' αργολογώ. Στη στιγμή ξενύσταξαν κι έγιναν ολόχαροι! 'Αναστέναξα και τούς είπα: "Δέστε, αδελφοί μου! Όσο μιλούσαμε για ουράνια πράγματα, τα μάτια 'όλων σας τα έκλεινε ο ύπνος. Μόλις 'όμως ακούστηκαν λόγια μάταια, όλοι ξενυστάξατε και ακούγατε πρόθυμα. Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, να συναισθανθείτε την ενέργεια του πονηρού δαίμονα, κι έτσι να είστε προσεκτικοί και να φυλάγεστε από το νυσταγμό, κάθε φορά που κάνετε ή ακούτε κάτι πνευματικό".

Τρεις πατέρες είχαν τη συνήθεια να πηγαίνουν κάθε χρόνο στον μακάριο Αντώνιο. Άπ' αυτούς οι δύο του έκαναν διάφορες ερωτήσεις για τούς λογισμούς και τη σωτηρία της ψυχής. Ο τρίτος όμως σώπαινε και δεν ρωτούσε τίποτα. 'Αφού λοιπόν ήρθαν πολλές φορές και ο αδελφός εκείνος έτσι πάντα σώπαινε, μη ρωτώντας το παραμικρό, του λέει κάποτε ο αββάς, Αντώνιος:

Μα τόσον καιρό έχεις που έρχεσαι εδώ, και δεν με Ρώτας τίποτα. 'Εκείνος τότε αποκρίθηκε:

Μου φτάνει μόνο που σε βλέπω, πάτερ.

Διηγήθηκαν για ένα γέροντα, ότι νήστεψε εβδομήντα εβδομάδες, τρώγοντας μόνο μία φορά την εβδομάδα, και παρακαλώντας στο διάστημα αυτό το Θεό να του φανερώσει τη σημασία ενός χωρίου της Γραφής. 'Αλλά ο Θεός δεν του την αποκάλυψε.

Λέει τότε μέσα του: "Νά, τόσους κόπους έκανα, και τίποτα δεν κατόρθωσα. "Άς πάω λοιπόν στον αδελφό μου και άς τον ρωτήσω". Φεύγοντας όμως, καθώς έκλεινε πίσω του την πόρτα, έστειλε ο Κύριος έναν άγγελο, που του είπε:

οι εβδομήντα εβδομάδες της νηστείας σου δεν έφτασαν στο Θεό. Όταν όμως ταπεινώθηκες και κίνησες να πας στον αδελφό σου, εκείνος μ' έστειλε για να σου εξηγήσω το ρητό. Και αφού τον πληροφορήσε για τη σημασία του χωρίου που ζητούσε, αναχώρησε.

Είπε κάποιος γέροντας:

Αυτός που μπαίνει σε αρωματοπωλείο, κι αν ακόμα δεν αγοράσει τίποτα, παίρνει πάντως επάνω του κάποια ευωδία. Έτσι συμβαίνει και μ' αυτόν που επισκέπτεται τούς πατέρες. "Αν θελήσει να εργαστεί πνευματικά, του δείχνουν το δρόμο της ταπεινώσεως, που τον προστατεύει σαν τείχος από τις επιδρομές των δαιμόνων.

Είπε ο Αββάς Ποιμήν: Όποιος έχει μάθει να σωπαίνει, βρίσκει παντού ανάπαυση .

ΛΕΝΕ πως τρία χρόνια κρατούσε συνεχώς στο στόμα του ένα βότσαλο ο Αββάς Αγάθων για να συνηθίσει τη γλώσσα του στην τελεία σιωπή.

Είπε ο αββάς Σαρματίας:
Προτιμώ άνθρωπο αμαρτωλό, που αναγνωρίζει το σφάλμα του και ταπεινώνεται, παρά ενάρετο με αυταρέσκεια.

Ελεγε ο Αββάς Επιφάνιος:
Η χανααία μιλάει κι' ακούγεται. Η αιμορροούσα σωπαίνει και μακαρίζεται. Ο τελώνης δεν τολμά ν' ανοίξει το στόμα του και δικαιώνεται. Ο Φαρισαίος φωνάζει και κατακρίνεται.

Γράφει ο Αββάς Ησαίας ο Αναχωρητής:
Πρίν από κάθε τι άλλο, έχουμε ανάγκη από ταπεινοφροσύνη,. Ας είμαστε έτοιμοι να λέμε αμέσως στον αδελφό μας σε κάθε περίπτωση «συγχώρεσε με». Η

ταπεινοφροσύνη εξαφανίζει όλες τις παγίδες του διαβόλου.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ κάποιας επαρχίας έπεσε μια φορά σε μεγάλη αμαρτία. Την άλλη μέρα ήταν γιορτή κι επρόκειτο να λειτουργήσει σε μια εκκλησία, που πανηγύριζε και που πήγαινε συνήθως ολόκληρη η πόλης.

Μόλις μπήκε στην εκκλησία ο Επίσκοπος, ανέβηκε στον άμβωνα, φανέρωσε μπροστά στο πλήθος την αμαρτία του, έβγαλε το ωμοφόριο του, το έδωσε στο Διάκονο του, και είπε με πολλή συντριβή δυνατά για ν' ακουστή απ' όλους:

- Ύστερα από τέτοια αμαρτία, δεν μπορώ να είμαι πια Επίσκοπος σας. Διαλέξτε κάποιον άξιο.

- Έκανε να φύγει, ο κόσμος όμως, που τον αγαπούσε, τον εμπόδισε.

- Μείνε στη θέση σου κι ας είναι επάνω μας η αμαρτία σου, φώναξαν όλοι με μια φωνή.

Συγκινημένος ο Επίσκοπος από την αγάπη του λαού, ανέβηκε πάλι στον άμβωνα και φώναξε:

- Αν θέλετε να μείνω στη θέση, που ανάξια κατέχω, θα κάνετε ότι σας πώ.

Πρόσταξε να κλειστούν αμέσως οι πόρτες της εκκλησίας και να μείνει μόνο μια μικρή έξοδος. Έπεσε κατάχαμα μπροστά σ' αυτή και είπε δυνατά στο εκκλησίασμα για να τον ακούσουν όλοι:

- Δεν θα έχει μέρος με τον Θεό όποιος δεν με πατήσει, προτού βγει από εδώ.

Οι χριστιανοί, για να μη χάσουν τον Επίσκοπο τους, υπάκουσαν. Ένας-ένας, που

έβγαινε, πατούσε από πάνω του. Όταν πέρασε και ο τελευταίος, ακούστηκε φωνή από τον ουρανό να λέει:

- Για τη μεγάλη του ταπείνωση, συγχωρήθηκε η αμαρτία του.

Έλεγε ο Μέγας Αντώνιος είδα κάποτε, , απλωμένες στη γη όλες τις παγίδες του διαβόλου και τρόμαξα.

- Ποιος τάχα μπορεί να τις ξεφύγει; Έλεγα στενάζοντας. Άκουσα τότε μυστηριώδη φωνή να μου αποκρίνεται:

- Ο ταπεινόφρων.

Βρήκαν κάποτε τον Όσιο Αρσένιο μεγάλοι πειρασμοί. Μια μέρα τον άκουσαν οι Αδελφοί να προσεύχεται μ' αυτά τα λόγια:

- Θεέ μου, τολμώ ο ανάξιος να Σε παρακαλέσω να μη μ' αφήσεις μόνο σε τόση θλίψη. Αναγνωρίζω πως δεν έχω κάνει στη ζωή μου τίποτε που να Σε έχει ευχαριστήσει, αλλά η άπειρη ευσπλαχνία Σου μπορεί να με βοηθήσει να βάλω αρχή.

ΕΝΑΣ φιλόπρονος νέος περπατούσε νηστικός στην έρημο αρκετές ημέρες για να συναντήσει τον Αββά Αμμώη να τον συμβουλευτή. Ο Γέροντας τον κράτησε κοντά του μία ολόκληρη βδομάδα, αλλά δεν του είπε τίποτε στο διάστημα αυτό. Όταν πια ο νέος ετοιμάστηκε να φύγει, τον συνόδεψε ως την πόρτα ο αγαθός Αββάς και τότε του είπε αυτά τα λόγια:

Οι αμαρτίες Μου, παιδί μου, έχουν γίνει ψηλό τείχος που με χωρίζει από τον Θεό. Ο νέος ευχαρίστησε τον άγιο Γέροντα κι' έφυγε ωφελημένος από τη μεγάλη του ταπείνωση.

Γράφει ο Ευάγριος ΑΡΧΗ σωτηρίας του ανθρώπου, , είναι η ακριβής γνώσης του εαυτού του.

Έλεγε ο αββάς Παφνούτιος:

Όπου κι αν βρεθείς, παιδί μου, , μη συγκρίνεις τον εαυτό σου με άλλο πρόσωπο, για να έχεις ανάπαυση στην ψυχή. Διαφορετικά σε ξεγελά ο διάβολος να νομίζεις πως είσαι καλύτερος από τους άλλους.

Έλεγε ο Αββάς Αλώνιος:

ΑΝ ΔΕΝ ειπεί ο άνθρωπος με την καρδιά του, ο Θεός κι εγώ υπάρχουμε στον κόσμο, δεν βρίσκει ανάπαυση.

ΑΛΗΘΙΝΗ ξενιτεία είναι να γνωρίζει να συγκρατεί ο άνθρωπος τη γλώσσα του όπου κι αν βρίσκεται, έλεγε ο Αββάς Τιθόης.

Η Ψυχή μου ποθεί την ξενιτεία, εξομολογήθηκε μια μέρα στον γέροντα του, τον Αββά Λούκιο, ο Αββάς Λογγίνος. - Αν δεν συνηθίσεις πρώτα να συγκρατείς τη

γλώσσα σου, και στην άλλη άκρη του κόσμου να πας, ξένος δε θα είσαι. Μάθε να σωπαίνεις και τότε θα έχεις κι εδώ ξενιτεία, του αποκρίθηκε ο σοφός Γέροντας.

Ο Θεός δεν επιτρέπει, έλεγε ο Μέγας Αντώνιος, μεγάλους πειρασμούς στους σημερινούς ανθρώπους, γιατί είναι ασθενέστεροι από τους παλαιότερους και δεν κάνουν υπομονή.

Ο αββάς Μάρκος ερώτησε κάποτε τον Όσιο Αρσένιο γιατί οι περισσότεροι ευσεβείς και ενάρετοι να φεύγουν από τον κόσμο με πολλές θλίψεις και στερήσεις.
- Οι θλίψεις για κείνους που τις δέχονται με υπομονή, αποκρίθηκε ο Όσιος, είναι το αλάτι που προλαβαίνει τη σήψη της αμαρτίας, και κάνει τους ανθρώπους να παρουσιάζονται στον Ουρανό καθαροί.

Αν σου συμβεί ασθένεια σωματική, συμβουλεύει σοφός Γέρον, μη χάνεις την υπομονή σου και μη γογγύζεις. Αν είναι θέλημα Θεού να βασανίζεται το σώμα σου, γιατί δυσανασχετείς; Εκείνος δε φροντίζει για σένα; Μήπως μπορείς να ζήσης στιγμή χωρίς το θέλημα Του; Γίνου υπομονετικός και προσεύχου να σου δίνη ο Θεός ό,τι είναι συμφέρον της ψυχής σου. Αυτό θέλει από σένα.

Ένας Ερημίτης δοκιμαζόταν συχνά από βασανιστικές αρρώστιες. Κάποτε όμως πέρασε ένας χρόνος ολόκληρος, χωρίς ούτε μια μέρα ν' αρρωστήσει. Άρχισε τότε να θλίβεται ο Γέροντας και να λέει με δάκρυα στον Κύριο:

- Γιατί μ' εγκατέλειπες, Θεέ μου, κι έπαυσες να μ' επισκέπτεσαι πια τον αμαρτωλό με την αρρώστια.

Οι μαθητές του κάποτε ερώτησαν ένα μεγάλο αββά πώς είχε κατορθώσει να μη χάση ποτέ την υπομονή του, ούτε στους πιο δυνατούς πειρασμούς.

- Κάθε ημέρα που περνά, παιδιά μου, αποκρίθηκε εκείνος, περιμένω με βεβαιότητα το θάνατο.

Έλεγε σοφός Γέροντας:

Όταν σε τιμούν οι άνθρωποι, τότε να ταπεινώνεσαι περισσότερο και να λες στο λογισμό σου • αν ήξεραν ποιος είμαι στ' αλήθεια, δε θα μου έδειχναν καμιά υπόληψη. Έτσι δε θα ζημιωθεί η ψυχή σου.

<http://www.imerovigli.org/info.php?catid=29>